

Nr 130.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning med provisoriska bestämmelser om alkoholhalten i maltdrycker av andra klassen m. m.; given Stockholms slott den 6 mars 1953.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till förordning med provisoriska bestämmelser om alkoholhalten i maltdrycker av andra klassen m. m.

GUSTAF ADOLF.

Per Edvin Sköld.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I propositionen föreslås förbud att tills vidare försälja eller till landet införa maltdrycker av andra klassen med en alkoholhalt överstigande 2,8 viktprocent. De föreslagna bestämmelserna är av provisorisk karaktär och är avsedda att tillämpas tills 1944 års nykterhetskommittés förslag hunnit slutgiltigt prövas. Sedan flera år har i praktiken alkoholstyrkan i pilsner icke överstigit nyss angivna gräns. Från det föreslagna förbudet uppställs undantag beträffande bl. a. försäljning av julöl. Förbudet kompletteras med vissa bestämmelser angående etikettering av importerade maltdrycker av andra klassen (klassbeteckning m. m.). Bestämmelserna är avsedda att tillämpas f. o. m. den 1 juni 1953.

Förslag

till

förordning med provisoriska bestämmelser om alkoholhalten i maltdrycker av andra klassen m. m.

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Under den tid denna förordning gäller må maltdrycker av andra klassen, vilkas alkoholhalt överstiger 2,8 viktprocent, icke försäljas inom riket eller dit införas i andra fall än i andra och tredje styckena avses.

Beträffande maldrycker av andra klassen, vilkas alkoholhalt överstiger 2,8 viktprocent, skall vad i särskilda författningar är föreskrivet om införel till och försäljning inom riket av exportöl äga motsvarande tillämpning.

Utan hinder av bestämmelserna i första och andra stycket må en mörk maldryck av andra klassen med en alkoholhalt av högst 3,2 viktprocent försäljas och införas under tiden den 1 december—den 15 januari under benämningen julöl.

2 §.

Maldryck av andra klassen, som införes till riket, må — utom i fall som avses i 1 § andra stycket — icke från tullverket utlämnas, med mindre densamma antingen då den hit inkommer är eller ock därefter genom varuhavarens försorg under tillsyn av tullpersonal blivit försedd med etikett, innehållande uppgift om namnet å det bryggeri, där tillverkningen skett, samt varans klassbeteckning.

Sådan etikett må ej innehålla benämning, som är ägnad att giva maldrycken sken av att vara av annan klass än den, till vilken densamma är hänförlig.

3 §.

Bryter tillverkare mot det i 1 § första stycket stadgade försäljningsförbudet,

eller säljer någon maldryck som i 2 § avses utan att den är försedd med etikett av sådan beskaffenhet som där föreskrives,

straffes som i 28 § 1 och 2 mom. förordningen angående försäljning av pilsnerdricka sägs. Därvid skall i tillämpliga delar gälla vad i 7 kap. 15 § 2 mom. förordningen angående försäljning av rusdrycker stadgas.

Av tillverkare begången förseelse mot det i 1 § första stycket stadgade försäljningsförbudet må av allmän åklagare åtalas endast efter angivelse av kontrollstyrelsen.

Denna förordning träder i kraft den 1 juni 1953 och skall gälla tills vidare till den 1 oktober 1955; dock skall vad i förordningen stadgas i fråga om sådan under tiden för dess giltighet begången förseelse, som i förordningen avses, äga tillämpning även efter det förordningen i övrigt upphört att gälla.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 6 mars 1953.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, LINGMAN, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sköld, anmäler fråga om *be-
gränsning av den tillåtna alkoholhalten i maldrycker av andra klassen* samt anför följande.

Inledning. I skrivelse till Kungl. Maj:t den 18 februari 1953 har kontrollstyrelsen meddelat att Svenska bryggareföreningen till styrelsen skriftligen anmält att föreningen, som sedan lång tid tillbaka tillämpat en alkoholhalt i maldrycker av andra klassen av högst 2,8 viktprocent, vid möte med föreningens medlemmar den 11 februari 1953 beslutat återuppta tillverkningen av maldrycker av andra klassen med den alkoholhalt, som nuvarande lagstiftning medger (3,2 viktprocent).

Kontrollstyrelsen har, för den händelse Kungl. Maj:t skulle finna, att den nu tillämpade gränsen för alkoholhalten i maldrycker av andra klassen tills vidare borde bibehållas, till sin skrivelse fogat en promemoria med förslag till förordning med provisoriska bestämmelser i ämnet. Detta författningsförslag torde såsom *Bihang* få fogas till statsrådsprotokollet för denna dag.

Efter remiss har Svenska bryggareföreningen yttrat sig över kontrollstyrelsens förslag.

Enligt *gällande bestämmelser* indelas maldryckerna i tre klasser. Andra klassen omfattar maldrycker, vilkas alkoholhalt överstiger 1,8 men icke 3,2 viktprocent. Tredje klassen omfattar maldrycker, vilkas alkoholhalt överstiger 3,2 viktprocent. Stadgandena finns intagna i 3 § förordningen den 15 december 1939 (nr 887) angående tillverkning och beskattning av maldrycker.

Med pilsnerdricka förstås, enligt 1 § förordningen den 11 juli 1919 (nr 406) angående försäljning av pilsnerdricka, varje maldryck, som enligt förordningen angående tillverkning och beskattning av maldrycker är att hänföra till andra klassen.

Samtliga maltdrycker av klass II hänföres sålunda i försäljningshänseende till pilsnerdricka.

I 1944 års nykterhetskommittés i januari 1953 avlämnade betänkande (del VII, SOU 1952:55) har kommittén bl. a. föreslagit att den legala maximigränsen för alkoholhalten i vanligt öl (= pilsnerdricka) skall sänkas från 3,2 till 2,8 viktprocent samtidigt som ett starköl med en alkoholhalt av högst 4,5 viktprocent skall få säljas efter samma regler som gäller för svaga viner.

Före det andra världskriget tillverkades och försåldes maltdrycker av andra klassen med den högsta lagligen medgivna alkoholhalten, 3,2 viktprocent. På grund av spannmålsbristen under krigstiden minskades genom en överenskommelse mellan kontrollstyrelsen och bryggerierna inbryggningsstyrkan i nämnda maltdrycker till högst 8,2 %. Då överenskommelsen icke innefattat någon alkoholgräns utan endast en viss högsta inbryggningsstyrka, har styrkan vid olika brygder kunnat variera mellan 2,5 och 2,8 viktprocent, beroende på råvara, förjäsningsgrad m. m. Alkoholhalten var 1941—1942 ca 2,5 viktprocent och 1943—1944 ca 2,1 viktprocent. 1945 höjdes alkoholhalten åter till 2,5—2,6 viktprocent.

Vid 1944 års riksdag väcktes en motion (av herrar Ohlin och Svensson i Ljungskile m. fl.) om att alkoholhalten i pilsnerdricka skulle sänkas till 2,5 viktprocent. Motionen avslogs med hänvisning till den då av riksdagen begärda men ännu ej tillsatta utredningen (nykterhetskommittén). Motionärerna hade som motivering för sitt förslag anfört de nykterhetspolitiskt goda verkningar, som krigstidens svagare pilsnerdricka ansågs medföra.

I september 1949 meddelade livsmedelskommissionen i skrivelse till kontrollstyrelsen, att de försörjningspolitiska skäl som motiverat avtalet mellan kontrollstyrelsen och bryggeriindustrin om en begränsning av inbryggningsstyrkan i pilsnerdricka, icke längre föreläge och att avtalet sålunda kunde hävas. Nykterhetskommittén hade vid nämnda tidpunkt kommit till den uppfattningen att — samtidigt med att försäljning av starköl borde tillåtas i viss omfattning — alkoholhalten i pilsnerdricka icke borde få återgå till 3,2 viktprocent utan borde bibehållas vid den då faktiskt tillämpade lägre styrkan (2,6—2,8 viktprocent) och kommittén hade utarbetat sitt förslag till ny maltdryckslagstiftning från denna utgångspunkt. Med anledning av livsmedelskommissionens meddelande tog nykterhetskommittén, som ansåg frågan vara av betydelse för sitt fortsatta arbete och sitt slutliga förslag, kontakt för överläggningar med bryggeriindustrin. Dessa överläggningar resulterade i att bryggerierna tills vidare begränsat alkoholhalten i pilsnerdricka till högst 2,8 viktprocent. Enda undantaget har utgjort julölet, vars alkoholhalt har uppgått till den högsta lagligen medgivna styrkan.

Kontrollstyrelsens förslag. Som tidigare nämnts meddelade bryggeriindustrin kontrollstyrelsen i början av februari 1953 att den i mitten av

april ämnade höja alkoholhalten i maldrycker av andra klassen till den styrka som tillämpades före kriget, d. v. s. 3,2 viktprocent.

I kontrollstyrelsens förut nämnda, till Kungl. Maj:t ingivna promemoria uttalas att bryggeriindustrin, som i och med att nykterhetskommittén avlämnat sitt betänkande ansåg sig löst från sitt åtagande att hålla en lägre alkoholhalt, motiverat sitt beslut bl. a. med allmänhetens önskemål om ett bättre och mera välsmakande öl samt med den numera kända utländska konkurrensen. Denna konkurrens gällde enligt bryggerierna framför allt importerade tyska och holländska ölsorter, som håller den högsta legala alkoholhalten, 3,2 viktprocent. Genom förpackningen, flaskans form och etikettens utseende vore dessa importerade ölsorter ägnade att inge allmänheten den föreställningen att det vore fråga om betydligt starkare öl. Det borde enligt uppfattningar som framkommit från bryggerihåll stadgas skyldighet att märka utländskt öl med tydlig klassbeteckning.

I anslutning härtil uttalar kontrollstyrelsen i sin promemoria att styrelsen fann det ur olika synpunkter tveksamt, huruvida det vore lämpligt att, innan nykterhetskommitténs förslag i maldrycksfrågan prövats av statsmakterna, ändra den nu sedan relativt lång tid tillbaka tillämpade alkoholgränsen för pilsnerdricka. En fortsatt begränsning av pilsnerdrickats alkoholstyrka till 2,8 viktprocent skulle enligt styrelsen kunna åstadkommas genom en provisorisk lagstiftning, avseende såväl inhemskt som importerat pilsnerdricka och förslagsvis gällande till den 1 oktober 1955. Beträffande innehållet i kontrollstyrelsens författningsförslag hänvisas till *Bihang*.

I anslutning till författningsförslaget anförde kontrollstyrelsen, att den i 2 § av förslaget upptagna bestämmelsen rörande klassbeteckning på importerade maldrycker utformats i nära anslutning till stadgandet i kungörelsen den 15 december 1933 (nr 670) om märkning av vissa varor av utländskt ursprung.

Slutligen framhålles i promemorian, att viss tid borde förflyta mellan den föreslagna förordningens utfärdande och ikraftträdande, för att möjlighet skulle beredas till utförsäljning av importerat pilsnerdricka med högre alkoholhalt än 2,8 procent, som vid tidpunkten för förordningens utfärdande befunno sig i landet.

Svenska bryggareföreningens yttrande. Bryggareföreningen uttalar, att föreningen beklagar att förslaget, därest det bifalles, förhindrar bryggeriindustrin att tillhandahålla maldrycker av den kvalitet gällande lagstiftning medger och varom otvivelaktigt ett utbrett önskemål förefinnes. I fortsättningen anför föreningen bl. a. följande.

Kontrollstyrelsen har tänkt sig förbudet i form av en ändring av tillverkningsförordningen rörande alkoholgränsen mellan maldrycker av klass II och klass III. Om man emellertid, som av rubriken framgår, avser att ett dylikt förbud skall ha provisorisk karaktär, framhäves denna enligt föreningens förmenande lämpligast genom att man anknyter till försäljningen, förslags-

vis genom att föreskriva, att under den tid förordningen gäller maldrycker av andra klassen icke må inom riket saluföras med en alkoholhalt överstigande 2,8 viktprocent.

Den provisoriska lagstiftning, som nu ifrågasättes, avser ju att ersätta den frivilliga överenskommelse, som på sin tid träffades mellan föreningen och 1944 års nykterhetskommitté. Föreningen har anledning förmoda, att avsikten därvid icke gärna kan vara, att lagstiftningen skall vara strängare än den frivilliga överenskommelsen. Då denna på grund av sin karaktär icke straffbelade ett överskridande av alkoholgränsen 2,8 viktprocent utan endast medförde en anmaning från kontrollstyrelsen till rättelse, får man väl förutsätta, att förbudsbestämmelsen nu avfattas så, att icke varje det minsta överskridande av gränsen 2,8 viktprocent skall föranleda ansvar. En tolerans av förslagsvis 0,2 viktprocent vid dylika tillfälliga överskridanden, vilka svårligen kunna undvikas, om man ur kvalitetssynpunkt vill hålla ölstyrkan så hög som möjligt, bör därför medgivas och komma till uttryck i motiveringen.

Under den tid den frivilliga överenskommelsen gällt, har vidare undantag gjorts för de mörka maldrycker, vilka under tiden den 1 december—15 januari saluförts under benämningen julöl. En komplettering på denna punkt är alltså önskvärd.

Vidare hemställer föreningen att författningsförslaget avfattas så, att därav otvetydigt framgår, att samma bestämmelser i fråga om märkning, som föreskrives för de inhemska maldryckerna, även skall gälla importerade maldrycker.

Departementschefen. Nykterhetskommitténs betänkande är för närvarande föremål för remissbehandling. Kommitténs förslag beträffande nu förevarande frågor innebär att den legala maximigränsen för alkoholhalten i pilsnerdricka skall sänkas från 3,2 till 2,8 viktprocent och att starköl med en alkoholhalt av högst 4,5 viktprocent skall få säljas efter samma regler som gäller för svaga viner. Det synes ur olika synpunkter olämpligt att innan kommitténs förslag slutgiltigt prövas, ändra den nu sedan lång tid tillbaka faktiskt tillämpade alkoholgränsen. Risk skulle därigenom kunna uppkomma att förutsättningarna för prövningen av kommitténs förslag på denna punkt bleve förskjutna. För att kunna bibehålla möjligheterna att från nuvarande utgångspunkter bedöma förslaget synes det därför angeläget att icke alkoholhalten i pilsnerdricka nu höjes utan att man ännu någon tid bibehåller den nuvarande faktiska alkoholgränsen.

För att icke de svenska bryggerierna skall komma i ett annat läge än de utländska bryggerierna, synes det lämpligast att reglera frågan genom lagstiftning, varigenom alla parter blir likställda.

Denna lagstiftning, som alltså endast bör ha provisorisk karaktär, bör icke göras mera ingripande än vad ändamålet kräver. Avsikten är i första hand att förhindra försäljning av maldrycker av andra klassen, som håller högre alkoholhalt än 2,8 viktprocent. Det torde därför icke vara nödvändigt att ändra maldryckstillverkningsförordningens bestämmelser rö-

rande alkoholgränsen mellan maldrycker av klass II och klass III, utan det synes tillräckligt att stadga ett förbud mot försäljning under viss tid av maldrycker av andra klassen med en alkoholhalt överstigande 2,8 viktprocent.

Då den provisoriska lagstiftningen icke synes böra medföra en strängare reglering än vad som tillämpades under den tid överenskommelsen med nykterhetskommittén varade, torde liksom hittills möjlighet böra finnas att under tiden den 1 december—den 15 januari försälja en mörk maldryck av andra klassen med en alkoholhalt av högst 3,2 viktprocent under benämningen julöl.

Tillverkare som bryter mot det föreslagna försäljningsförbudet bör drabbas av straffansvar. Sådan förseelse torde böra jämföras med att någon enligt 29 § pilsnerdricksförsäljningsförordningen överskrider sin rätt till pilsnerdricksförsäljning. Straffbestämmelserna återfinnes i 28 § 1 och 2 mom. nämnda förordning, till vilka hänvisning bör ske. Därvid bör även reglerna om husbondeansvarigheten göras tillämpliga.

Bryggareföreningen har förutsatt att icke varje det minsta överskridande av gränsen 2,8 viktprocent skall föranleda ansvar. Föreningen har därför föreslagit en tolerans av 0,2 viktprocent vid sådana tillfälliga överskridanden, som svårligen kan undvikas.

Enligt uppgift kan förjäsningens graden med samma tillverkningsförfarande variera i olika brygder, vilket beror på omständigheter, som inte på förhand kan beräknas. Detta har större betydelse ju lägre alkoholhalt som skall hållas. Det lär sålunda av bryggeritekniska skäl vara svårare att gardera sig mot tillfälliga överskridanden av gränsen 2,8 viktprocent än att hålla den högre gränsen 3,2 viktprocent.

För närvarande gäller att bryggeriföreståndaren straffas om alkoholhalten i maldryck, som tillverkats i skattepliktigt bryggeri och som utlämnats därifrån på kärl, stämplat med beteckning för maldryck av andra klassen, befinner sig överstiga 3,2 viktprocent. Sådan förseelse må emellertid av allmän åklagare åtalas endast efter angivelse av kontrollstyrelsen (32 § 1 mom. och 37 § tillverkningsförordningen).

Att angivelse av kontrollstyrelsen skall fordras för att åtal skall få anställas torde på grund av det förut anförda böra gälla även överträdelse av det nu föreslagna försäljningsförbudet. Man torde få förutsätta att kontrollstyrelsen beaktar de praktiska svårigheterna och efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall tillämpar bestämmelserna med nödig smidighet.

Då de utländska maldrycker av andra klassen som säljes här i landet bör vara jämförda med de svenska maldryckerna med avseende å det föreslagna försäljningsförbudet, bör de grundläggande bestämmelserna i 27 § tillverkningsförordningen om etikettering av flaska och etikettens innehåll göras tillämpliga även å utländska maldrycker. Det synes lämpligt

stadga att maltdryck av andra klassen, som införes till riket, ej må från tullverket utlämnas, med mindre den är eller under tillsyn av tullpersonal blivit försedd med etikett, innehållande dels uppgift om namnet å det bryggeri, där tillverkningen skett, dels ock uppgift om varans klassbeteckning. Etiketten bör vidare ej få innehålla benämning, som är ägnad att ge malt-drycken sken av att vara av annan klass än den, till vilken drycken är hänförlig.

Den som säljer importerad maltdryck av andra klassen, vars alkoholhalt ej överstiger 2,8 viktprocent men som icke är försedd med etikett av föreskriven beskaffenhet, bör drabbas av straffansvar.

Beträffande de utländska maltdryckerna torde det emellertid ej vara tillräckligt med det föreslagna försäljningsförbudet och de föreslagna bestämmelserna om etikettering och etiketts innehåll. Fall kan nämligen tänkas förekomma, där sådana maltdrycker försäljes av det utländska bryggeriet direkt till de svenska konsumenterna; importören uppträder ej som försäljare utan endast som förmedlare av leveransen från bryggeriet till köparen. Med hänsyn härtill synes försäljningsförbudet i överensstämmelse med vad som gäller ifråga om exportöl (klass III) böra kompletteras med ett införsel förbud. Emellertid bör införsel och försäljning av maltdrycker av andra klassen med högre alkoholhalt än 2,8 viktprocent tillåtas i de fall då sådant för närvarande är medgivet i fråga om exportöl. Stadgandena härom återfinnes i förordningen den 1 juni 1923 (nr 141) angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl. Införsel till riket bör sålunda få äga rum dels av »den som enligt särskilt stadgande äger åtnjuta tullfrihet för från utlandet inkommande varor», dels i det fall att malt-drycken »medföres såsom proviant å fartyg eller luftfartyg ankommande från utrikes ort», dels »för uppläggning å provianteringsfrilager» dels ock till viss mindre av Konungen fastställd myckenhet av »resande, som ankommer från utrikes ort». Transitering med bantåg eller med luftfartyg i linjefart bör få äga rum (3 §). Försäljning inom riket bör få ske dels för uppläggning å provianteringsfrilager och i övrigt för utförsel ur riket, dels »å apotek för medicinskt ändamål på behörig läkares recept» dels ock »å passagerarfartyg eller luftfartyg, som förmedlar regelbunden persontrafik till eller från utländsk ort» (5 §). Införsel till riket samt försäljning inom riket i annat fall än å apotek bör vidare få äga rum »för vetenskapligt, medicinskt, farmaceutiskt, tekniskt, industriellt eller likartat ändamål» enligt de särskilda bestämmelser som meddelats av Kungl. Maj:t (7 §). Sådana bestämmelser har meddelats i kungörelsen den 27 juli 1923 (nr 341) angående införsel till och försäljning inom riket av exportöl för särskilda ändamål samt i kungörelsen den 27 juli 1923 (nr 342) angående försäljning av spritdrycker, vin och exportöl å apoteksinrättning för medicinskt ändamål.

Göres icke nu nämnda undantag från införsel- och försäljningsförbudet, skulle malt-drycker av andra klassen med en alkoholhalt överstigande 2,8

men ej 3,2 viktprocent behandlas strängare än de väsentligt alkoholstarkare maldryckerna av tredje klassen.

Någon särskild straffbestämmelse för olovlig införsel av maldrycker av andra klassen med högre alkoholhalt än 2,8 viktprocent synes icke erforderlig.

Den provisoriska lagstiftningen synes böra gälla tills vidare men samtidigt tidsbegränsas. Nuvarande tillstånd till årsutskänkning av pilsnerdricka löper årligen från den 1 oktober. Enligt nykterhetskommitténs förslag skall vidare samtliga tillstånd till ölförsäljning lämnas för fyraåriga oktroyperioder med början den 1 oktober. Med hänsyn härtill och för att nå en lämplig anpassning till en eventuell lagstiftning, grundad på kommitténs förslag, bör giltighetstiden lämpligen begränsas till den 1 oktober 1955.

Såsom kontrollstyrelsen framhållit synes viss tid böra förflyta mellan den föreslagna förordningens utfärdande och ikraftträdande. Å ena sidan bör möjlighet beredas att utförsälja importerade maldrycker av andra klassen med högre alkoholhalt än 2,8 viktprocent, som redan befinner sig i landet. Å andra sidan bör man emellertid icke uppskjuta förordningens ikraftträdande så länge, att läget kommer att utnyttjas för ytterligare import, medan de svenska bryggerierna såsom kan förutsättas underlåter att släppa ut ett alkoholstarkare pilsnerdricka i marknaden. Med hänsyn härtill synes det lämpligt att förordningen träder i kraft den 1 juni 1953.

I enlighet med vad sålunda anförts har inom finansdepartementet upprättats *förslag till förordning med provisoriska bestämmelser om alkoholhalten i maldrycker av andra klassen m. m.*

Föredragande departementschefen hemställer att ifrågavarande författningsförslag måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Birgit Warholm.

Kontrollstyrelsens förslag

till

**förordning med provisoriska bestämmelser om alkoholhalten i
pilsnerdricka m. m.**

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Den i 3 § förordningen angående tillverkning och beskattning av malt-
drycker angivna *andra klassen* skall omfatta maltdrycker, vilkas alkohol-
halt överstiger en och åtta tiondels men icke två och åtta tiondels viktpro-
cent.

Den i nämnda paragraf angivna *tredje klassen* skall omfatta maltdrycker,
vilkas alkoholhalt överstiger två och åtta tiondels viktprocent.

Vad i 32 § 1. första stycket nyssnämnda förordning stadgas skall gälla,
om alkoholhalten i där avsett fall befinnes överstiga två och åtta tiondels
viktprocent.

2 §.

Maltdryck av andra klassen, som införes till riket, må icke från tullverket
utlämnas, med mindre densamma antingen då den hit inkommer är eller
ock därefter genom varuhavarens försorg under tillsyn av tullpersonal bli-
vit försedd med etikett, som anger varans klassbeteckning.

Denna förordning träder i kraft den _____ och skall gälla tills
vidare till den 1 oktober 1955.